

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **PhDr. M. J.**, bytem X, zastoupené JUDr. Tomášem Hlaváčkem, advokátem se sídlem Kořenského 15, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2015, čj. 156077/2015/KUSK, sp. zn. SZ 100488/2015/KUSK REG/JŠ,

t a k t o:

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2015, čj. 156077/2015/KUSK, sp. zn. SZ 100488/2015/KUSK REG/JŠ, **se z r u š u j e a v ě c s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 11.228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně, JUDr. Tomáše Hlaváčka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou ke zdejšímu soudu se žalobkyně domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Český Brod, stavebního odboru (dále jen „stavební úřad“), ze dne 9. 7. 2015, čj. MUCB 19239/2015, sp. zn. S-MUCB18446/2015/STAV/Ma. Tímto rozhodnutím, jehož zrušení se žalobkyně taktéž domáhá, stavební úřad podle § 92 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), zamítl žádost žalobkyně o vydání územního rozhodnutí o dělení pozemku parc. č. x v k. ú. L.

Žalobkyně připomněla, že podala žádost o rozdělení jejího shora označeného pozemku a jako důvod žádosti uvedla samostatné využití oddělených pozemků a následný prodej pozemku označeného jako budoucí parc. č. x spolu s pozemkem budoucí parc. č. x vlastníkům pozemku parc. č. x, odkud bude zajištěn přístup i příjezd k oddělenému pozemku. Stavební úřad však tuto žádost zamítl. Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí odvolala s tím, že stavební úřad přiřkl její žádosti jiný obsah a posuzoval ji jako žádost o umístění stavby nikoli jako žádost o dělení pozemku bez požadavku umístění stavby. Žalovaný však žalobou napadeným

rozhodnutím odvolání zamítl. Žalobkyně zdůraznila, že stavební úřad neshledal její žádost formálně vadnou či neúplnou a považoval ji za věcně projednatelnou. Uvedla dále, že nevyhovění její žádosti správní orgány odůvodnily rozporem s územním plánem, absencí připojení nově vzniklých pozemků na pozemní komunikaci a zavádějícími údaji v předloženém geometrickém plánu ohledně (ne)existence pozemku parc. č. x.

K vytýkanému rozporu žádosti s územním plánem žalobkyně upozornila na to, že stavební úřad k tomuto závěru dospěl na základě úvahy, že pokud je lokalita pod režimem zpracování urbanistické studie nebo regulačního plánu, nelze pozemky libovolně dělit nebo scelovat bez ohledu na celou lokalitu. Podle stavebního úřadu právě urbanistická studie nebo regulační plán prověří průběh komunikací, napojení jednotlivých nově rozdělených pozemků na síť veřejné dopravní infrastruktury a určí celkový systém dopravní infrastruktury v dané ploše. Žalobkyně k tomu v odvolání namítla, že takové odůvodnění se zcela míjí s tím, o co žádala, neboť všechny okolní pozemky jsou již zastavěny a ona sama nehodlá na svých pozemcích nic stavět, ale hodlá je nezastavěné převést vlastníkům pozemku, k jejichž zahradě pozemky nově vzniklé navrženým dělením přiléhají, čímž dojde k rozšíření těchto zahrad. Z žalobou napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak se k této argumentaci žalobkyně žalovaný postavil. Ohledně souladu dělení pozemku s územním plánem se totiž omezil na citaci stavebního zákona, obecné úvahy o posuzování souladu záměru s územním plánem a konstatování, že posuzovat soulad záměru s územním plánem přísluší stavebním úřadům. Žalovaný tedy chybnou úvahu stavebního úřadu o rozporu žádosti s územním plánem vůbec nepřezkoumával, a zcela tak rezignoval na své povinnosti přezkumné správní instance. Žalobkyně jako jediný náznak argumentace žalovaného vnímá úvahu, podle níž *„jestliže zbývající pozemky zůstanou tak jak jsou, není tedy třeba využít procesu dělení pozemků. V opačném případě je povinnost odvolatelky uvést nový způsob využití“*. Tato úvaha je však zavádějící a nesprávná, neboť žádný předpis nestanovuje, že by podmínkou pro dělení pozemků měl být záměr změnit způsob využití oddělovaných částí pozemků. Standardním důvodem dělení je jako v projednávaném případě příprava k realizaci prodeje oddělované části. Záměr žalobkyně převést pouze části pozemků parc. č. x (a též parc. č. x) je logický, protože vlastníci pozemku parc. č. x mají zájem pouze o nabytí přiléhající části pozemků. Koupě celého pozemku žalobkyně by pro ně neměla význam. Názor žalovaného, že by žalobkyně měla uvést nový způsob využití oddělovaných částí pozemků, jejichž způsob využití se po převodu vlastnictví fakticky nezmění, je tak zcela lichý, navíc se zcela míjí s důvody, které v žádosti uvedla. Dodala, že dispozice obecně závazné vyhlášky obce L. č. x se v dané lokalitě vztahují k zástavbě rodinnými domy, nikoliv k dělení pozemků, o zástavbu však žalobkyně nežádala, ani to nemá v úmyslu. Z těchto nesprávných úvah pak stavební úřad dovozuje další nesouvisející závěry, jako potřebu zpracování urbanistické studie. K tomu žalobkyně poznamenala, že systém komunikací je v oblasti určen a okolní pozemky jsou zastavěny rodinnými domy, aniž se zde někdy urbanistická studie zpracovávala. Žalobkyně v této souvislosti upozornila na to, že v sousedství daného pozemku se nacházejí např. pozemek parc. č. x o výměře 7 m² nebo parc. č. x o výměře 1 m², které byly odděleny v nedávné době za platnosti téhož územního plánu. Tyto pozemky by přitom nemohly vzniknout, pokud by správní orgány zastávaly stejný výklad jako v jejím případě. Žalovaný tak jednal v rozporu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dle kterého správní orgán dbá, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Žalobkyně dále namítla, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadou dvojinstančnosti řízení, neboť oproti stavebnímu úřadu překvapivě postavil své rozhodnutí na argumentu absence napojení pozemků na veřejně přístupnou pozemní komunikaci. Mimo to považuje

žalobkyně tento závěr za zcela zmatečný a nesprávný. Ze žádosti žalobkyně jednoznačně vyplývá, že své povinnosti vyznačit přístup na nově vznikající pozemky z veřejně přístupné pozemní komunikace dostala, neboť uvedla, že nový pozemek bude napojen na pozemní komunikaci na pozemku parc. č. x. Žalovaný ovšem v rozhodnutí poukazuje na to, že z žádosti není patrné, že pozemek parc. č. x je účelovou komunikací, ačkoliv žalobkyně netvrdila existenci pozemní komunikace na tomto pozemku. Žalovanému musí být naopak z jeho úřední činnosti známo, že žalobkyně soustavně existenci komunikace na předmětném pozemku popírá a s obecným užíváním tohoto pozemku pro komunikační potřebu nesouhlasí. Důsledná aplikace názoru žalovaného, že z důvodu nepřipojení pozemku na veřejně přístupnou komunikaci nelze dělit pozemky, by v naprosté většině reálných případů znamenala vyloučení přenechání částí zahrad či polností mezi sousedy.

Žalobkyně vyjádřila též nesouhlas se závěrem žalovaného, podle něhož je doložená grafická příloha k žádosti zavádějící. Doložila sice skutečně grafickou přílohu, v níž je vyznačeno i navrhované dělení sousedních pozemků parc. č. x a x. Jen z toho důvodu však nelze označit podanou žádost za zavádějící. V žádosti je totiž zřetelně graficky (barevně) odlišeno, které z vyznačených pozemků jsou předmětem jiné podané žádosti. Žalobkyně proto považuje přílohu za žádoucí názorné ozřejmění, co požaduje a jaký je a bude stav v území v širších souvislostech. Byl-li správní orgán jiného názoru, pak mohl nanejvýš shledat odstranitelnou vadu podání a postupovat podle toho. Žalobkyně souhlasí s tím, že mezi řízeními týkajícími se pozemků parc. č. x a parc. č. x je dána vzájemná návaznost. Pokud však správní orgány byly toho názoru, že podmínkou pro vyhovění žádosti o dělení pozemku parc. č. x je rozdělení pozemku parc. č. x, měly řízení o žádosti o dělení pozemku parc. č. x přerušit do pravomocného skončení řízení o žádosti týkající se druhého pozemku. Jako důvod zamítnutí žádosti však tento argument nemůže samostatně obstát.

Žalobkyně rovněž namítla nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí s poukazem na to, že žalovaný v posledním odstavci napadeného rozhodnutí uvádí, že v postupu stavebního úřadu zjistil vady, které nemůžou mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, avšak tyto vady nikde nekonkretizuje. Žalobkyni tak bylo zcela upřeno právo, aby se mohla k tomuto názoru žalovaného kvalifikovaně vyjádřit a případně polemizovat s názorem, že žalovaným zjištěné vady neměly na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy vliv. Ne každá zjištěná vada v postupu prvoinstančního orgánu musí vést ke zrušení jeho rozhodnutí v odvolacím řízení. Takový postup však musí být odůvodněn, odvolací orgán musí vadu označit a přesvědčivě zdůvodnit, proč vzdor zjištěné vadě nepřistoupil ke zrušení prvoinstančního rozhodnutí a proč tyto vady neměly vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy. V daném případě však zcela chybí výčet zjištěných vad a odůvodnění úvahy, proč neměly vliv na soulad prvoinstančního rozhodnutí s právními předpisy. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro absenci skutkových zjištění, které jsou předmětem neodůvodněného právního hodnocení správního orgánu.

Závěrem žalobkyně upozornila na to, že v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 46 A 39/2015, jehož předmětem je rozhodnutí žalovaného ve věci dělení sousedního pozemku parc. č. x, žalovaný ve vyjádření k žalobě výslovně připustil, že postačuje „i nepřímé dopravní napojení“. Je tedy s podivem, že v této věci žalovaný možnost nepřímého napojení rozdělovaných pozemků na pozemní komunikaci na pozemku parc. č. x v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu nepřipouští.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že se žalobkyně nesprávně domnívá, že posouzení budoucího využití není pro dělení pozemků relevantní. Již sama žádost o vydání rozhodnutí o dělení nebo scelování pozemků obsahuje v části A, bodu

IV. popis navrhovaného dělení nebo scelování s uvedením výměr nově vznikajících pozemků a důvody pro dělení nebo scelování sloužící pro posouzení souladu žádosti s územně plánovací dokumentací, která je již závazná jako celek. Žalobkyně nevhodně žádá o dělení pozemku parc. č. x, parc. č. x a parc. č. x v samostatných řízeních, a proto je splnění zákonných náležitostí posuzováno samostatně. Žalovaný v této souvislosti poukázal na § 20 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, podle něhož se pozemek vždy vymezuje tak, aby svými vlastnostmi, zejména velikostí, polohou, plošným a prostorovým uspořádáním, umožňoval využití pro navrhovaný účel a byl dopravně napojen na veřejně přístupnou pozemní komunikaci. Pozemek parc. č. x je přitom přibližně metrovým pruhem, který obtížně může sám o sobě splňovat regulativy platné územně plánovací dokumentace. Navíc jeho prodej vlastníkům pozemku parc. č. x není prakticky realizovatelný, protože se mezi těmito pozemky nachází pozemek parc. č. x, který je řešen samostatným územním rozhodnutím. V této souvislosti žalovaný doplnil, že uvedení budoucího prodeje jako důvodu dělení pozemku není pro stavební úřad směrodatné, protože prodej je občanskoprávní záležitost a stavebnímu úřadu nepřislouží posuzovat, jakým způsobem budou následně vypořádány vlastnické vztahy. Stavební úřad nemůže předjímat následný „osud“ nově vzniklého pozemku, ale posuzuje, zda žádost splňuje platné právní předpisy. Podle žalovaného by žalobkyně měla jednak přikročit ke scelení pozemků parc. č. x a x a teprve následně je rozdělit a zároveň jednat se stavebním úřadem o možnosti přístupu k pozemkům z veřejně přístupné komunikace po pozemku parc. č. x. Pokud bude prokázáno napojení pozemků na veřejně přístupnou pozemní komunikaci a splnění požadavků výměry nově vzniklých pozemků (posouzení územně plánovací dokumentace je v pravomoci stavebního úřadu) pro možnost výhledového umístění rodinných domů v souladu s funkční plochou OV 11 územně plánovací dokumentace, nevidí žalovaný důvody k nepovolení záměru. Žalovaný dále nesouhlasí s námitkou, podle níž své rozhodnutí vystavěl na zcela odlišných důvodech. Stavební úřad dle § 92 odst. 2 stavebního zákona zamítl žádost žalobkyně z důvodu rozporu s územně plánovací dokumentací, tedy prvním úkonem žádost pro rozpor s § 90 stavebního zákona zamítl. Takto žalovaný také rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Žalovaný dodal, že rozdělením pozemku parc. č. x by nebyly splněny požadavky § 90 stavebního zákona, dále např. i doporučená nejmenší výměra nově vzniklých pozemků. Proto žalovaný v závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že v postupu stavebního úřadu zjistil vady (rozpor žádosti s územně plánovací dokumentací, který stavební úřad neuvedl), které nemůžou mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Závěrem žalovaný ve shodě s odůvodněním napadeného rozhodnutí konstatoval, že podaná žádost je zavádějící, o čemž svědčí jediná příloha použitá pro několik řízení. Žalovaný přitom nesouhlasí s vysvětlením žalobkyně, že je takováto grafická příloha žádoucí k usnadnění rozhodovací činnosti. To by bylo možné, pokud by v dané lokalitě byla podána žádost jedna. Stejně tak žalovaný vnímá i odkaz žalobkyně na řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 46 A 39/2015 v souvislosti s uváděným nepřímým napojením, protože žádná ze žádostí podaných žalobkyní tento požadavek nesplňuje.

Ze správního spisu soud ověřil, že žalobkyně podala dne 24. 4. 2015 k Městskému úřadu v Říčanech žádost o vydání rozhodnutí o dělení pozemku parc. č. x v k. ú. L., přičemž dělení popsala jako „oddělení ... v prostřední části na pozemek menší dle přílohy označený jako budoucí parc. č. x, bez změny druhu pozemku, zůstává orná půda, velikost nového pozemku 42 m²“ s tím, že „důvodem je samostatné využití oddělených pozemků a následný prodej pozemku označeného jako budoucí parc. č.: x spolu s pozemkem budoucí parc. č.: x vlastníkům pozemku parc. č.: x, odkud bude zajištěn přístup i příjezd k oddělenému pozemku. Zbývající pozemky zůstanou využity beze změny včetně příjezdu a příchodu“. Žalovaný

usnesením ze dne 28. 5. 2015, čj. 077733/2015/KUSK, v návaznosti na prohlášení o podjatosti vedoucího příslušného odboru Městského úřadu v Říčanech pověřil k projednání a rozhodnutí dané věci stavební úřad.

Stavební úřad pak výše již označeným prvostupňovým rozhodnutím ze dne 9. 7. 2015 žádost žalobkyně zamítl, a to pro rozpor žádosti s územně plánovací dokumentací. Žalobkyně napadla toto rozhodnutí stavebního úřadu odvoláním, v němž především namítala, že stavební úřad nesprávně posoudil její žádost o dělení pozemku jako žádost o výstavbu. Žalovaný pak rozhodnutím napadeným nyní projednávanou žalobou odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. V odůvodnění tohoto rozhodnutí především konstatoval, že z podané žádosti není patrné, že pozemek parc. č. x v k. ú. L. je veřejně přístupnou účelovou komunikací, a proto není splněna podmínka vyznačení přístupu k pozemkům z pozemní komunikace. Dále uvedl, že přílohy jsou v rozporu s podanou žádostí. Dodal, že záměr žalobkyně převést nově vzniklý pozemek parc. č. x spolu s nově vzniklým pozemkem parc. č. x předpokládá existenci pozemku, jehož dělení je předmětem jiného řízení, což brání chápat pozemek parc. č. x jako existující, a zároveň činí grafickou přílohu žádosti zavádějící. Doplnil, že pokud ostatní pozemky zůstanou tak, jak jsou, není potřeba využít procesu dělení pozemků. V opačném případě je žalobkyně povinna uvést nový způsob jejich využití. Připomněl dále, že posuzovat soulad záměru s územním plánem přísluší stavebním úřadům, které tak činí přímým porovnáním záměru s územním plánem. Žalovaný pak uzavřel, že v postupu stavebního úřadu zjistil vady, které nemohou mít vliv na jeho soulad s právními předpisy, a proto k nim nepřihlédl.

Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Soud se s ohledem na význam a povahu námítky zabýval nejprve otázkou nevypořádání odvolací argumentace žalobkyně ze strany žalovaného. Jak již bylo výše uvedeno, žalovaný své žalobou napadené rozhodnutí v dané věci opřel o závěry, že z podané žádosti žalobkyně není patrné, že pozemek parc. č. x je účelovou komunikací, přičemž přílohy žádosti označil za rozporné s touto žádostí. Vedle obecných odkazů a reprodukce právní úpravy pak již toliko poukázal na to, že žalobkyně v dané žádosti kalkuluje s nově vzniklým pozemkem, který je však součástí jiného řízení a v daném řízení s ním nelze nakládat jako s pozemkem pravomocně existujícím. V návaznosti na to pak žalovaný označil grafickou přílohu připojenou k dané žádosti za zavádějící. Jak přitom plyne z výše reprodukováného správního spisu, stěžejní odvolací námitka uplatněná žalobkyní v dané věci spočívala v tom, že stavební úřad posuzoval její žádost o dělení pozemků jako žádost o umístění stavby, protože rozhodnutí odůvodňoval rozsáhlou citací regulativů územního plánu vztahujících se k výstavbě v lokalitě OV 11. K tomu žalobkyně dodala, že okolní pozemky jsou převážně zastavěny, a proto pokud je podmínkou zastavění urbanistická studie či regulační plán, jak dovozuje stavební úřad, musejí takové dokumenty k předmětné lokalitě existovat, ačkoliv o nich nemá povědomí a stavební úřad žádné nezminil. K samotné otázce posouzení souladu záměru s územním plánem však žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze v obecné rovině konstatoval, že posouzení přísluší stavebním úřadům, které žádost přímo porovnají s územním plánem.

Jak je nicméně z výše uvedeného zřejmé, vypořádání výše zmíněné odvolací námítky žalobkyně je klíčové pro posouzení zákonnosti rozhodnutí stavebního úřadu, neboť podstatou

argumentace žalobkyně bylo právě zpochybnění tvrzeného rozporu její žádosti s regulativy územního plánu (tedy jinak řečeno spornou zde byla otázka, zda se zmíněné regulativy na dělení pozemků vztahují či nikoliv). Stavebním úřadem zmiňovaná podmínka existence urbanistické studie má přitom dle územního plánu řešit způsob zástavby na plochách OV1 - OV5, OV 7, OV 8 a OV 10 – OV 14. Obdobně v části D „Závazná část ve formě regulativů“ v bodu 3. „Zastavitelné území“ územní plán konstatuje, že územní plán určuje základní regulativy a napojení na dopravní obsluhu a technickou infrastrukturu obce. Závěry stavebního úřadu, že žádost je v rozporu s územním plánem, protože nebyl urbanistickou studií prověřen průběh komunikací a napojení pozemků na komunikace a technickou infrastrukturu, který žalobkyně v odvolání ve své podstatě zpochybnila, se ovšem žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nezabýval, kromě obecného konstatování, že posuzovat soulad záměru s územním plánem přísluší v územním řízení přímo stavebním úřadům.

Jak plyne z § 68 odst. 3 správního řádu (týkajícího se náležitostí rozhodnutí správního orgánu), „v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí“. Podle § 89 odst. 2 téhož zákona pak „odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem“.

Přestože v obecné rovině si lze představit situace, v nichž by soud akceptoval rozhodnutí odvolacího správního orgánu, které se zcela ztotožní s argumentací správního orgánu I. stupně, a zcela ji převezme či na ni odkáže, v dané věc je zjevné, že žalovaný zde nenaplnil svou funkci odvolací (přezkumné) správní instance vymezenou shora citovaným § 89 odst. 2 správního řádu, neboť ve vztahu k výše vymezené odvolací námitce zcela rezignoval na to, aby se spornou otázkou jakkoliv zabýval. Nevypořádal se tak s odvolací námitkou týkající se závěrů stavebního úřadu, na němž bylo vystavěno prvostupňové rozhodnutí, ani jakkoliv nevysvětlil, proč vypořádání dané námítky není pro věc podstatné. Zabýval se přitom v podstatě jinými otázkami, než prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu i odvolací námitky žalobkyně. Judikatura Nejvyššího správního soudu sice připouští, že „správní orgán druhého stupně (...) i tehdy, pokud podle § 90 odst. 5 téhož zákona odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítne a toto rozhodnutí potvrdí, je oprávněn provést určité dílčí korekce odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jestliže jinak dojde k závěru, že odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí není v rozporu s právními předpisy a je správné“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 10/2012-48), uvedené ovšem nemůže znamenat, že odvolací správní orgán stěžejní námitku uplatněnou v odvolání a zpochybňující základ argumentace prvostupňového správního orgánu zcela pomine.

Stejně tak je třeba v návaznosti na výše uvedené souhlasit se žalobkyní v tom, že ač podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací orgán nepřihlíží k vadám prvostupňového řízení neovlivňujícím zákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nezabývá zmiňované ustanovení žalovaného obecné povinnosti plynoucí z výše citovaného § 68 odst. 3 správního řádu, popsat úvahy, kterými se v dané věci řídil při hodnocení podkladů a výkladu právních

předpisů. Konstatování žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí, že v postupu stavebního úřadu zjistil vady, které však nemohou mít vliv na soulad rozhodnutí stavebního úřadu s právními předpisy, je nutno označit za zcela nedostatečné, znemožňující soudní přezkum takového rozhodnutí. Přestože nedostatky odůvodnění odvolacího rozhodnutí nelze napravit ve vyjádření k žalobě proti takovému rozhodnutí, soud nad rámec výše uvedeného vyslovuje pochybnost nad tím, zda ve vyjádření k žalobě žalovaným zmiňované „*další porušení územně plánovací dokumentace, které však stavební úřad neuvedl*“, může ze své podstaty takovou vadu řízení vůbec představovat. Povinností žalovaného v každém případě bylo, shledal-li vady řízení před prvostupňovým orgánem, aby tyto vady řádně popsal, jakož i připojil vlastní úvahu o vlivu takové vady na zákonnost a správnost napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k výše uvedenému pak soud ještě připomíná, že již ve věci týkající se dělení sousedního pozemku žalobkyně konstatoval (rozsudek ze dne 8. 3. 2017, čj. 46 A 39/2015-52), že v zásadě není důvodu nevyhovět žádosti o dělení pozemku, jímž by vznikl pozemek o výměře menší než 800 m², má-li být tento pozemek následně sloučen s pozemkem souseda (typicky odprodání části zahrady za účelem zvětšení rekreační plochy kolem stavby souseda) nebo jde-li o vymezení pozemku za účelem vybudování pozemní komunikace na něm (včetně případného převodu oddělené části pozemku do vlastnictví vlastníka pozemní komunikace). Byť by formálně vzato bylo dělení pozemku v těchto případech v rozporu s regulativem obsaženým v územním plánu, důvod, pro který by k navrhovanému dělení mělo dojít, opodstatňuje učinění „výjimky“.

Z odůvodnění žalobou nyní napadeného rozhodnutí pak není ani zřejmé, z jakého důvodu se žalovaný zabýval otázkou, zda je pozemek parc. č. x účelovou komunikací. Sama žalobkyně totiž v podané žádosti v dané věci uvedla, že „*pozemek původní ani nově oddělené nejsou ani nejdou přímo napojit na veřejnou komunikaci, jen přes pozemky sousedící ve vlastnictví stejného vlastníka.*“ I v tomto ohledu je tedy nutnou souhlasit se žalobkyní v tom, že žalovaný se v odvolacím řízení zabýval v podstatě toliko okruhem otázek, který však přímo nenavazoval na obsah žádosti žalobkyně a na prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu. Tomu, že žalovaný dostatečně nevěnoval pozornost individuálním okolnostem dané věci, pak podle zdejšího soudu svědčí i to, že žalovaný své vyjádření k nyní projednávané žalobě žalobkyně koncipoval velmi podobně tomu (v některých partiích v podstatě identicky), jako učinil v případě vyjádření k žalobě ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 46 A 39/2015. Toto řízení se sice týkalo obdobného řízení u sousedního pozemku, nicméně předmět sporu i žalobní argumentace uplatněná žalobkyní v dané věci se od nyní projednávané žaloby liší (v dané věci žalovaný zrušil v přezkumném řízení již udělený souhlas s dělením pozemku).

S ohledem na výše uvedené je tedy zřejmé, že je nutno napadené rozhodnutí zrušit za užití § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. rozsudkem bez jednání pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaný totiž odůvodněním napadeného rozhodnutí ve shora popsané podobě zatížil dané řízení vadou, která může být v dané věci významná pro rozhodnutí ve věci samé. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že soudu vzhledem k přezkumné povaze soudního řízení správního nepřísluší úvahy žalovaného absentující v odůvodnění napadeného rozhodnutí jakkoliv nahrazovat či domýšlet. Soud nicméně neshledal důvod vyhovět návrhu žalobkyně a zrušit též prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu, neboť shora vymezené vady řízení jsou odstranitelné v odvolacím řízení před žalovaným správním orgánem. V dalším řízení, ve kterém je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozhodnutí, pak především bude na žalovaném, aby se odpovídajícím způsobem zabýval odvolacími námitkami žalobkyně a zohlednil jak obsah žádosti žalobkyně a jejich

odvolacích námitek, tak i závěry stavebního úřadu, vůči nimž se žalobkyně vymezuje. Požadavek přezkoumatelnosti a srozumitelnosti odůvodnění s přihlédnutím k žádosti žalobkyně je pak v dalším řízení nutno samozřejmě vztáhnout i na případné odůvodnění rozhodnutí žalovaného ve vztahu k otázkám požadavku přístupnosti oddělovaného pozemku z pozemní komunikace či důvodů, pro něž je dělení pozemků žádáno.

Žalobkyně, která byla ve věci plně úspěšná, má v souladu s § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobkyni v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč a v odměně jejího zástupce. Ta je tvořena odměnou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsí žaloby) po 3.100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů], dále dvěma paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky) a částkou 1.428 Kč odpovídající náhradě za 21% DPH. Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto řízení vznikly, a které je žalovaný povinen jí nahradit, tedy činí 11.228 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. října 2017

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost:
B. K.